

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Kristina Ohlsson
STORMVAKT

Copyright © Kristina Ohlsson 2020

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation Copyright © 2022 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04447-8

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

**KRISTINA
OLSON**

**OLUJA
DOLAZI**

Preveo Vladimir Nikolić

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2022.

Za mamu i tatu

To leto bilo je najvetrovitije u poslednjih nekoliko decenija, toliko loše da se čudila čak i starija generacija ribara. Neki su tvrdili da je vetar jači nego inače i da je to loše znamenje. Da će oluje doneti haos i pometnju finim biserima na zapadnoj obali.

Većina ljudi odmahivala je glavom na tu vrstu predskazanja. Vetar je vetar, i ponekad duva snažnije. Svako ko stoji čvrsto obema nogama na zemlji nije verovao da vetar može doneti zlo.

Ipak, to leto nije bilo u potpunosti monotono. Naprotiv. Ljudi su već u maju shvatili da je promena na pomolu, a kao i uvek, stigla je bez upozorenja. Jednog dana to je postala činjenica: jedini pogrebni zavod u Kungshamnu stavljen je na prodaju.

To samo po sebi ne bi privuklo mnogo pažnje da nije bilo jednog detalja: vlasnika tog pogrebnog zavoda je do poslednjeg cvonjka ojadila neka mlađa žena.

To je bio razlog za prodaju preduzeća i odlazak iz grada. Sramota je jednostavno bila preduboka, tračarenje previše intenzivno, a dugovi kudikamo veći nego što je sebi mogao da priušti.

Kungshamn nije mesto gde se mnogo toga dešava, što znači da se priča o sirotom i nasamarenom vlasniku pogrebnog preduzeća raširila kao šumski požar. A nakon što su počela ogovaranja, broj digresija je sve više rastao. Koliko će tačno vremena proći pre nego što pogrebni zavod dobije novog vlasnika? Izlozi radnje bili su bolno prazni, a natpis *Na prodaju* koji je stavio agent za nekretnine počeo je da izjeda zub vremena. Izgledao je tako još otkako je postavljen, doduše, ali nakon što je to zdanje zvrjalo prazno bezmalo puna dva meseca, ljudi su počeli da se pitaju da li se nešto desilo i agentu za nekretnine.

Ta konkretna glasina nikad nije u potpunosti zaživela, zato što se vest da je pogrebno preduzeće prodato naprasno pojavila u lokalnim novinama za sve voljne da je vide. Očekivalo se da će novi vlasnik, neki muškarac iz Stokholma, otvoriti svoj lokal početkom septembra.

Ljudi su se zbunjeno zgedali. Pitali su se kakav je, taj Stokholmca. Šta li dovodi tog čovaka iz kraljevske prestonice u najbolji deo Švedske, na njenu zapadnu obalu? Ima li nekakvih veza s Kungshamn?

Nedelje su prolazile, i odjednom je došla sredina avgusta. Sezona godišnjih odmora se završila. Turisti su spakovali torbe i zaputili se kući, baš kao i vlasnici vikendica u toj oblasti. To se desilo u isto vreme kad su glasine o Stokholmca dobile novi zamah. Zato što je do žitelja Kungshamna tada stigao još jedan trač: čovek koji je kupio pogrebno preduzeće uopšte nije bio pogrebnik. Neki su tvrdili da ima potpuno drugačije planove za tu staru zgradu, premda je ostala misterija šta tačno ti planovi podrazumevaju. Šušalo se da Stokholmca želi da otvori javnu kuću, a nije trebalo mnogo da se ta glasina održi u životu.

Sve se pogoršalo kad su saznali gde novi vlasnik namerava da živi. Odbacio je Kungshamn u korist Hoveneseta, stare ribarske zajednice udaljene otprilike tri kilometra. To samo po sebi ne bi bilo neuobičajeno da nije bilo adrese. Zato što je Stokholmca, ispostavilo se, planirao da živi u staroj kući Jansonovih. To su tvrdili sami Jansonovi, pa su ljudi mogli samo da pretpostavljaju da je to jamačno istina.

Prošlo je skoro trideset godina otkako je stara kuća Jansonovih imala stalnog stanara, i to s dobrim razlogom. Ljudi su tako govorili. Da postoje *dobri razlozi* što niko ne želi da živi tamo zastalno. Razlozi kojih taj Stokholmca mora da nije svestan. Zato što, ako jeste, onda s njim nešto nije u redu. Niko pri zdravoj pameti ne bi želeo da živi u toj kući kad bi znao šta se tu dogodilo.

Niko.

Pa čak ni gospodin i gospođa Janson, vlasnici kuće. Zadovoljavali su se da je u letnjim mesecima iznajmljuju turistima, ostavljajući je praznom tokom zime.

Počela je školska godina, a od leta je preostao samo vetar. Vetar za koji se pričalo da je znamenje tmine i promene.

Polako ali sigurno, mada niko nije zaista znao zašto, teskoba je počela da se širi.

Desiće se nešto užasno.

A oni su mogli samo da čekaju.

25. AVGUST

Ja sam jedina koja shvata da je sve gotovo

Spremala se oluja. Agnes Erikson čula je kako vetar zavija i pomislila: to je zloslutan vetar, ne donosi ništa dobro. Loše vreme poslužilo je kao izgovor da izađe iz kuće, i bila je zahvalna na tome. Pozvala je Fredrika i rekla mu da izlazi – i da će se uskoro vratiti. Da želi da skokne do pristaništa i uveri se da je brodić ispravno usidren.

Bilo je malo posle šest, a pljusak je najavljiavao atmosferu predstojeće propasti. Agnes pomoć nije bila potrebna. Nešto novo samo što nije počelo, ali ona jednostavno nije znala kako.

Obula je zelene gumene čizme i obukla crvenu kišnu kabanicu, pa je pažljivo zakopčala. Mrzela je kišu. Mrzela je vetar. A na zapadnoj obali bilo je previše i jednog i drugog.

Da se ona išta pitala, njen novi život bio bi mnogo sunčaniji i znatno manje buran.

Fredrik se pojavio na vratima.

„Hoćeš li da pođem s tobom?“

Odmahnula je glavom.

„U redu je, snaći ću se. Nema svrhe da oboje pokisnemo do gole kože.“

Iz petnih žila potrudila se da zvuči ravnodušno. Društvo je bilo poslednje što je želela.

„Izvadio sam meso iz frižidera“, reče Fredrik. „Nameravao sam da ga bacim na roštilj, ali mislim da ću ga ipak ispeći u rerni. S kuvanim krompirom i nekim hladnim sosom. Nešto ću već smućkati.“

Klimnula je glavom i mašila se za kvaku.

„Zvuči dobro“, rekla je. „Možemo da jedemo kad se vratim.“

Fredrik je bio na drugačijem mestu u životu. Još je živeo njihovu svakidašnjicu. Život koji je podrazumevao njen posao učiteljice u lokalnoj školi i njegov odlazak na sledeći građevinski posao u Smegenu. Predvidiv kao časovnik kome nisu potrebne kazaljke, zato što se vreme nikad ne menja.

Samo ja shvatam da je sve gotovo, pomislila je.

Pogledala ga je u oči.

„Brzo se vraćam.“

Žudela je da izađe, da pobegne. Ka svemu što joj je bilo potrebno ali nije bilo dozvoljeno.

Napravila je strašno velike greške. Nema opravdanja za ono što je učinila i za nevolje koje je izazvala. Mora da okaje svoje grehe. Ta spoznaja joj je zapravo donela tračak olakšanja. To je bio izlaz, i jedino što ju je održavalo na površini.

Vetar je cimnuo vrata kad ih je otvorila. Kiša je pljuštala po tlu. Ledeni vazduh nahrupio je u hodnik, a ona je požurila da izađe. Onda se okrenula i vratila u kuću.

Fredrik se nije mrdnuo.

„Jesi li nešto zaboravila?“

Zavrtela je glavom.

„Isakov bicikl još stoji na prilaznom putu. Možeš li da mu kažeš da ga unese u garažu?“

To konstantno zvocanje njenom sinu. I bicikl koji nikad nije stigao da popravi stajao je ispred kuće neupotrebljavan.

Zašto Isak ne nauči da treba da završi ono što započne, zašto se ne nauči odgovornosti?

„Važi“, reče Fredrik. „Odmah ću mu reći.“

Agnes je opet izašla u oluju. Navukla je kapuljaču na glavu i žustrim korakom pošla niz trotoar. Luka je bila toliko blizu, a opet taman dovoljno daleko. Nikad više neće morati da odlazi tamo da umiri čežnju koja je bila toliko sramotna da se nije usuđivala da je imenuje.

Kiša joj se lepila za lice kao ledena skrama.

Kišobran nije dolazio u obzir. Vetar bi ga okrenuo naopačke za ravno dve sekunde.

Stavila je zaleđenu ruku u džep i napipala telefon. U drugom džepu imala je nož. Nadala se da neće morati da ga upotrebi.

Brodici su nemirno poskakivali na talasima u unutrašnjoj i spoljašnjoj luci. Fredrikov i njen brodicić bio je usidren u spoljašnjoj luci, ali se nije zaputila u tom pravcu. Umesto toga je zastala pored niza crvenih ribarskih baraka blizu kupališta. Slavili su kad su se najzad dočepali sopstvene ribarske barake; nalazila se na savršenom mestu između kupališta i brodića. Ali ona nije išla ni prema porodičnoj ribarskoj baraci.

Oluja dolazi

Mol je bio klizav od kiše. Leto kao da se završilo pre sto godina. Brodići su vukli svoja sidra kao da čeznu da pobegnu od oluje i kiše.

Baš kao i ja, pomislila je.

Ugledala je slabašno svetlo u prozoru ribarske barake na kraju niza. Zaputila se ka njoj.

Vrata su zaškripala kad ih je otvorila i zavirila unutra.

Senka se pomerila u unutrašnjosti kolibe.

Uskoro, pomislila je. Uskoro će sve biti gotovo.

Ali nije bila u potpunosti ubeđena u to. Ne bi se toliko plašila da je bila.

Srce joj je dobovalo u grudima.

Trenutno joj je najvažnija garancija ćutanja, obećanje da njeni zločini neće postati opštepoznati.

Ušla je u ribarsku baraku i zatvorila vrata.

Sad ili nikad.

Neposredno pred ponoć, Avgust je izašao iz autobusa na kraju Mosta Hovenes. Mrak je bio gust, kao za vreme Božića, mada su vremenski uslovi bili donekle blaži. Blaži, ali i dalje teški. Vetar mu je šibao jaknu, a zemlja je bila mokra. Kiša je lila kao iz kabla tokom najvećeg dela njegovog putovanja.

Udahnuo je prohladan vazduh. Najzad je stigao. Uhvatio je zadnji autobus iz Geteborga u pola deset te večeri, a zatim preseo u Udevali. Autobus je stigao ranije nego što je predviđeno. To je ovde verovatno bilo uobičajeno. U mestu sa tako malo žitelja nije nimalo iznenađujuće videti živu dušu na svakoj trećoj autobuskoj stanici.

Šofer je strpljivo čekao dok je Avgust vadio stvari iz prtljažnika. Prebrojao je torbe. Tri komada. Spustio je vratašca, a autobus je nastavio niz drum.

Avgust se osvrnuo oko sebe. Noćno nebo bilo je teško.

Baš kao što je njegova majka uvek govorila: u Hovenesetu uvek pada kiša i duva vetar. Ona tamo nikad nije doživela lepo vreme, uprkos tome što je godinama svakog leta provodila po nekoliko sedmica u Hovenesetu. Avgustovi baba i deda s očeve strane bili su razlog porodičnih dolazaka. Nekada su imali vikendicu u toj oblasti, i do smrti su tvrdili da su ovdašnje vremenske prilike, iako malo nepredvidive, zaista fantastične. Avgust i njegovi roditelji jednostavno nisu imali sreće.

Svaki bogovetni put kad bi ih posetili.

Ostavio je torbe na asfaltu i otišao na drugu stranu mosta. Mogao je da razazna mračne obrise i senke male zajednice u daljini, ali bilo je isuviše mračno da bi video kakva je zaista. To nije bilo važno; znao je šta ga čeka. Stotinak belih drvenih kuća, nekoliko crvenih ribarskih baraka i gole stenovite litice iza malih susedstava.

Dražesno mestašće.

Njegova majka silno bi se iznenadila kad bi ga videla. Oslonivši se snažnim podlacticama na ogradu mosta, zagledao se u vodu i mesto gde će ubuduće živeti. Još više bi se iznenadila kad bi znala o čemu razmišlja.

Da se, u izvesnom smislu, vratio kući.

Uprkos tome što je u detinjstvu proveo svega nekoliko leta u Hovenesetu i što ga nije posetio skoro trideset pet godina. Njegovi baba i deda prodali su vikendicu kad mu je bilo deset godina. Od tada je čeznuo da se vrati.

Nije planirao da se preseli na zapadnu obalu. Tražio je vikendicu, neku kojoj treba malo ljubavi i pažnje. To je bila najveća promena koju je imao na umu. Ili je bila sve dok nije video oglas za stari pogrebni zavod u Kungshamnu. Setio se kako mu je, dok je sedeo za kompjuterom i proučavao slike iz oglasa, talas sreće strujao kroz telo.

To je bila prilika koju je čekao.

To će biti njegov nov život.

Zahtevao je obilazak, naravno, i ispitivanje – njegova želja se nije prelila u puku naivnost. Ali, nakon što je to obavljeno, više ga ništa nije sputavalo. Nije bio zainteresovan da drži pogrebno preduzeće; imao je druge planove. Prošle su svega četiri nedelje otkako je potpisao ugovor. Smatrao je da mu ne treba više od toga da likvidira svoj stari život u Stokholmu.

Začuvši automobilsku sirenu, okrenuo se.

Sivi *sab* stao je kraj puta, pored njegovih torbi.

Na suvozačevom mestu sedela je neka žena, a muškarac za volanom spustio je prozor.

„Avgust?“, upitao je.

„Ja sam.“

Ženi kao da je pao kamen sa srca.

„Nismo bili sigurni“, kazala je. „Imajući u vidu vaše prezime. Mislili smo...“

Oluja dolazi

Muškarac je pročistio grlo.

„Mislili smo da se ne možete prezivati Strindberg“, rekao je. „Ne ako se zovete Avgust.“

„Pa, mogu“, potvrdio je Avgust. „Vi mora da ste Esmeralda i Sven Janson?“

Klimajući glavom, izašli su iz kola i rukovali se s njim. Jansonovi su bili vlasnici kuće koju će iznajmljivati tokom sledeće godine.

„Hvala vam što ste došli po mene“, reče Avgust.

„O, nema na čemu“, reče Esmeralda. „Nije daleko pešice, ali to je nevažno kad imate ovoliko prtljaga.“

Sven je ubacio Avgustove torbe u gepek.

„Samo ovo?“, upitao je. „Ne izgleda mi naročito mnogo.“

„Firma za selidbe doneće ostatak stvari za nekoliko dana“, objasnio je Avgust.

„Kao što nam je rekao u pismu“, reče Esmeralda.

„Pismu?“

„Mejlu, hoću da kažem“, reče Esmeralda. Okrenula se ka Avgustu. „Znate da je kuća delimično nameštena? Mislim da ćete se snaći dok vam ne stignu stvari.“

Sven je zatvorio prtljažnik.

Dva policijska automobila prošla su pored njih. Plava rotaciona svetla su sevala, ali su sirene bile isključene. Avgust je posmatrao kako iščezavaju u daljini.

„Neka žena je nestala“, objasnila je Esmeralda. „Pre nekoliko sati, kako smo čuli.“

„Verujem da će je brzo naći“, reče Sven. „Hajdemo.“

Noć je bila brutalna. Viša inspektorica Marija Martinson stajala je pored kupališta u Tongenu, nepunih sto metara dalje od ribarskih baraka i pristaništa. Vetar joj je mrsio kosu kao da ubeđuje svaku vlas da napusti njenu glavu. Nekoliko uličnih svetiljki pored parkinga je sijalo, ali je sijalica gde je ona stajala bila u kvaru.

Tama ili svetlost, zaista nije bilo velike razlike; Marija je koristila zvuke oko sebe da bi se orijentisala. Ispred sebe je čula huk talasa. Na vodi je plutalo pristanište, povezujući uski pojas peska s Klovholmenom,

kamenom liticom nedaleko od obale. Pristanište je zatezalo lance koji su ga držali u mestu.

Čvrsto stežući tešku baterijsku lampu koju je ponela iz kola, Marija je pustila da snop svetlosti obasja tlo i pristanište koje je vodilo do Klovholmena. Daske su se blistale, natopljene kišom i morskom penom. Hodanje po tom klizalištu sada nije dolazilo u obzir, delimično zato što je bilo zatvoreno zbog popravki. Talasi su na svakih nekoliko sekundi zapljuskivali drvene daske.

Pogledala je preko vode. Mračne senke su se pomerale, a površina okeana dizala se i spuštala sa svakim talasom. Mesto je pre samo nekoliko nedelja bilo idilično, ali sada je to bilo teško zamisliti.

Pažnju joj je privukao neki pokret na rubu njenog vidnog polja.

U blizini je stajao Rej-Rej, njen najbliži kolega.

Oboje su osećali isti strah: da se nešto desilo Agnes Erikson.

Njihov šef Roland pozvao ju je u devet, dok je gledala film s Polom. Posle osam godina braka, eto gde su završili. Ispred televizora.

„Neka žena nestala je u Kungshamnu“, rekao je Roland. „Njen suprug prijavio je nestanak. Patrola iz Udevale otišla je da proveru, i zabrinuti su koliko i muž. Povedi Rej-Reja i obavi prvi intervju, pokušaj da stekneš uvid u ono što se moglo dogoditi. Uloži najveći mogući napor, ako moraš.“

Od tada je prošlo nekoliko sati. Porodica Erikson živela je u oblasti Fišetongen, među meštanima poznatoj kao Tongen. Kuća im se nalazila usred živopisne skupine drugih stambenih jedinica, zauzetih isključivo tokom leta. Eriksonovi su tu živeli zastalno, u kući većoj od većine drugih u toj oblasti.

Rej-Rej je prišao Mariji.

„Šta misliš?“, upitao je.

„Da ne znamo dovoljno.“

Uperio je baterijsku lampu ispred sebe. Snop svetlosti obasjao je svetlucave besne talase.

„Čitavo ovo mesto je ćorsokak“, kazao je. „Ako je stigla do brodića, nema mnogo mesta gde bi mogla da bude.“

„Kako napreduje raspitivanje od vrata do vrata?“, upitala je.

„Gomila praznih kuća. Ali imamo jednog svedoka, ženu koja živi otprilike trista metara odavde. Potvrdila je da je Agnes u žurbi prošla pored njenog doma neposredno posle šest sati večeras. Nije videla kuda je otišla, ali je išla u pravcu kupališta.“

Oluja dolazi

„Okej, dobro“, reče Marija.

Ako ništa drugo, barem su pouzdano znali da je Agnes zaista izašla iz kuće u vreme koje je prijavio njen muž. Ali i dalje nisu znali da li je išla prema brodiću, kao što je tvrdio njen suprug, ili je bila tamo a potom otišla negde drugde.

Marija je poslednji put bacila pogled prema moru, a zatim se okrenula i otišla. Baterijske lampe njihovih kolega plesale su između malih ribarskih baraka sve do Stortongšereta, do kog se, za razliku od Klovholmena, moglo doći preko znatno kraćeg pristaništa. Videla je kako njene kolege oprezno hodaju preko keja, čije su daske takođe bile pogibeljne zahvaljujući talasima i kiši. Marija i Rej-Rej su ih pozvali posle razgovora s Fredrikom, Agnesinim mužem. Njegova uzrujanost izgledala je verodostojno, a njegovu priču potvrdio je njegov uznemireni sin. Nedugo potom, otpočeo je čitav cirkus. Pristaništa su ispitana, brodić proveren, a porodična ribarska baraka pretražena. Posle toga, oblast za pretragu proširena je munjevito.

Svi uključeni mislili su isto: ovo nije bila noć za plivanje. Talasi su lako mogli da progutaju čak i najveštije plivače.

Helikopter je prkosio oluji, jezdeći tamo-amo iznad okeana, ka pučini i natrag, u širokom polukrugu. Psi tragači lajali su u mraku, tražeći Agnes sa istim žarom kao i svi ostali.

Spasilačka služba na moru takođe je bila aktivirana. Poslali su nekoliko brodića, i sada su pretraživali obalu pomoću pilot-čamca koji je obezbedila Uprava pomorske bezbednosti. To je bio čemeran posao. Njihovi reflektori bili su visoki, ali golemi talasi, čak i blizu obale, otežavali su im sveobuhvatan pregled tog područja. Dakle, postojao je veliki rizik da nalete na Agnes i povrede je – pod pretpostavkom da je živa u vodi.

Marija je osećala kako joj adrenalin penuša u venama. Želela je svitanje, dnevnu svetlost. Želela je da Agnes ima šansu.

Roland ju je ponovo pozvao kad je Rej-Rej otišao prema jednoj od ribarskih baraka.

„Ima li napretka?“, upitao je.

„Ne, još nema, nažalost.“

„Teška noć“, rekao je. „Zato ću ti sada kazati, ukoliko se ovo prolongira, želim da Rej-Rej i ti budete pokretačka sila istrage.“

Progutala je knedlu.

„Naći ćemo je“, kazala je.

„Ne kažem da nećete. Ali moramo da budemo pripravnici za mogućnost da se ovo neće završiti onako kako očekujemo. U tom slučaju, želim da ti i Rej-Rej budete tu. Možete da upotrebite kamp prikolicu kao bazu i date ostatku ekipe onoliko prostora koliko je potrebno.“

Marija je osetila napetost.

„Kamp prikolicu? Rolande, nema šanse. To je...“

„To je sve što imam“, Roland joj je upao u reč. „Ali možda ću uspeti da nabavim veću.“

Prekinuo je vezu.

Kamp prikolica. Rej-Reju se to neće svideti.

Čula je kako neko kašlje iza njenih leđa, pa se okrenula.

Fredrik Erikson stajao je nekoliko metara dalje.

Lice mu je bilo izmučeno, ali odlučno. Nije videla nijedan znak umora. Akutna nervoza održavala ga je na nogama, a tako će se i nastaviti. Viđala je to često. Prvi nalet uzrujanosti uvek je najteže umiriti.

Prišla mu je.

„Ovde ima mnogo ljudi“, rekao je, gledajući ka ribarskim barakama. „Policije, hoću da kažem.“

Klimnula je glavom. „Dajemo sve od sebe.“

Fredrik je pogledom skenirao područje s baterijskom lampom u ruci. Baterije su bile na izmaku, pa je snop svetlosti bio slab. Pokušala je da mu uhvati pogled, ali čovek koji je tražio svoju nestalu ženu bio je prezauzet osvrćući se oko sebe.

„Agnes je odlična plivačica“, rekao je. „Zaista odlična.“

„Spomenuli ste to.“

A zatim, kao da joj je tek tada palo na pamet: „Ispričajte mi još jednom šta se večeras desilo.“

Fredrik je klimnuo glavom i reči su pokuljale iz njega. „Juče smo čuli za oluju, ali znate kako je – nikad ne mislite da će biti gadno kao što pričaju. Agnes je izašla da proveri da li je brodić propisno usidren. Tek je prošlo šest sati. Rekao sam da ću spremi večeru, zato što sam došao kući ranije s posla. Ali ona se nije vratila. Nije se javljala na telefon. Imali smo meso za večeru, već sam ga bio izvadio iz frižidera da ne bi bilo hladno kad ga stavim u rernu. Čekao sam jedan sat, a onda sam rekao Isaku da brinem. Nas dvojica tražili smo je sat i po, i pošto nismo uspjeli da je pronađemo, pozvao sam vas.“

Oluja dolazi

Marija je klimnula glavom. Fredrik je već nekoliko puta prepričao okolnosti nestanka svoje žene, a njegova priča se nije promenila. Ukoliko je bilo šta izmislio, moglo bi se zaključiti da je bio vrlo nadaren lažov.

Osvrnuo se oko sebe, ne znajući šta dalje da radi. Panika koju je osećao videla mu se na licu.

Razumela je njegovu uzrujanost.

Oluja je bila razlog da se odmah ubace u takvu brzinu. To, i detalj o porodičnoj večeri koju su planirali. Agnes nije nameravala da dugo bude odsutna.

Ispružila je ruku i dodirnula Fredrikovu mišicu.

„Idite kući“, kazala mu je. „Povedite i sina. Pozvaćemo vas čim budemo imali nekakve novosti.“

Fredrik je zavrteo glavom.

„Ali ona je ovde negde“, rekao je. „Siguran sam.“

Neka senka dolazila je iz pravca kupališta, u pratnji još jedne. Prišao im je Agnesin i Fredrikov sin, Isak. Bio je u društvu prijatelja, visokog momka s ozbiljnim licem i tamnim šiškama. Obojica su imali dvadesetak godina, ali su oči Isakovog prijatelja izgledale prisutnije, više usredsređene. Isakov pogled zračio je osujećenošću. Ne zato što je nestala njegova majka, a ne njegovog prijatelja. Isak je bio naprasit. To je bilo jasno po njegovom držanju i načinu na koji je govorio.

„Šta vi to radite?“, upitao je. „Zašto se ništa ne dešava?“

Ispjunuo je te reči iz sebe.

Fredrik je pokušao da ga zagrlji, ali mu je Isak otresao ruku.

„Daju sve od sebe“, rekao mu je otac promuklim glasom.

„Kur moj daju, samo traće vreme.“

Marija je opravdavala njegov gnev. Sati koji su prošli mora da su mu izgledali kao večnost.

„Radimo sve što je u našoj moći“, rekla je.

U tom trenutku spazila je još jednu osobu. Neka žena kratke kose stajala je iza svih ostalih, kao da ne želi da se nameće. Uprkos udaljenosti, Marija je stekla utisak da je ta žena nekako povezana sa trojicom muškarca pred njom.

Fredrikove oči pronađoše ženine i oboje klimnuše glavom. Isakov prijatelj joj je prišao, pa su započeli razgovor.

„Gde je ona?“, upitao je Fredrik, pa istog trena ponovio pitanje, ovaj put glasnije: „Gde je Agnes, jebote?“

„Naći ćemo je“, rekla je Marija.

To obećanje bilo je rizično ali iskreno. Ona je retko kad, ako ikad, bila neiskrena. Ovaj slučaj je zahtevao njihovu kompletnu usredsređenost – bilo da se završi te noći ili da se prolongira.

Marija nikad nije upoznala Agnes, ali je videla njene slike. Fredrik ih je imao dosta u svom telefonu, a Agnes je na skoro svakoj zračila snagom i smirenošću. Bila je prelepa. Klasično lepa.

Na slikama koje je videla, Agnes je izgledala srdačno i saosećajno. *Krepko*. Reč koju je Marija skoro zaboravila.

Krepko.

Sa pozitivnim stavom prema životu.

Nagoveštaji snage i ozbiljnosti.

Fredrik se okrenuo da pogleda u nju. Na njegovom licu videla je čitav spektar emocija. Strah, užas i tugu, ali i odlučnost i nešto što je ličilo na nadu.

Duboko je udahnula.

„Naći ćemo je“, ponovila je.

Okrenula se ka moru, sigurna da to zaista i misli. Neće odustati sve dok ne budu saznali šta se desilo Agnes i njenim toplim očima.

Vožnja kolima od Mosta Hovenes do kuće u Kerleksvegenu, magične adrese koja se Avgustu odmah svidela, trajala je nepuna tri minuta. To je bila srećna okolnost, zato što je morao da nađe mesto za život u kratkom roku. Zdanje koje je kupio od vlasnika pogrebnog zavoda imalo je prostrani dnevni boravak na spratu, a on je planirao da se jednostavno smesti tu. Ili je to bio plan sve dok ga agent za nekretnine nije pozvao nedelju dana nakon što je potpisao ugovor, rekavši mu da ima loše vesti.

„Prodavac je otkrio curenje u kupatilu na spratu“, rekao mu je. „Ali to je zapravo sreća u nesreći. Našao je firmu koja već sutra može da započne popravke.“

Avgust je bio besan kao ris, što je za njega bilo neobično. Iznervirao ga je nadobudni ton agenta za nekretnine. Nije mu se sviđao izraz „sreća u nesreći“.

Za popravku vodovodnih cevi treba dosta vremena. Majstori su morali da donesu sušače vazduha i zidova, da se pobrinu za samo curenje,

Oluja dolazi

a onda da odrade površinske popravke. Zapitao se kakvu to igru igra njegov nadzornik. Kako je mogao da prevedi tako očigledan kvar?

„Šta kažete na to da neko vreme živite u Hovenesetu?“, upitao ga je agent za nekretnine. „Čujem da je u Kerleksvegenu jedna kuća slobodna.“

Njegova sugestija pogodila je Avgusta pravo u srce. Kerleksvegen. *Ulica ljubavi*. I to u Hovenesetu. Avgust nije voleo da predugo razmišlja, pa je prelomio svega nekoliko sati kasnije. Rado će iznajmiti tu kuću u Hovenesetu, ali ne na samo nekoliko nedelja – želeo je da je iznajmi na celu godinu. Česte selidbe su prevelika gnjavaža, a on je zaista hteo da pruži šansu Hovenesetu. Jansonovi su bili više nego voljni da pristanu na dugoročni ugovor o zakupu, a sada je skoro bio tamo.

Tokom vožnje, sa zadnjeg sedišta je posmatrao mračne i napuštene vikendice u prolazu. Oduvek je uživao u samoći, ali možda će ovolika usamljenost ipak biti previše za njega.

„Jesam li ja jedina osoba koja će živeti u ovom kraju?“, upitao je, trudeći se da to zvuči kao šala.

„Ne, ne“, rekla je Esmeralda. „Ovde ima skoro sto osamdeset stalnih stanovnika.“

Sven se nacerio. „Preselili ste se u pravi-pravcati velegrad.“

Avgust se nasmešio.

„Nadam se da ćete uvideti da kuća izgleda kao na slikama koje sam vam poslala“, rekla je Esmeralda usplahireno dok su izlazili iz kola.

„Siguran sam da izgleda“, reče Avgust.

Kuća je bila slična većini okolnih: bela drvena građevina na granitnom temelju otprilike Avgustove visine. Kompleksni duborezi oko prozora i vrata. Balkon na južnoj strani i veranda u senci susedne kuće.

Avgust je osetio kako mu se kroz grudi širi toplina. Ovo će biti fantastično.

Esmeralda se popela stepenicama i otključala vrata. Avgust i Sven išli su za njom noseći torbe.

Ustajali vazduh u kući nije bio tipičan vonj koji je nagoveštavao vlagu i buđ, već više kao da je neko zaboravio da provetri kuću.

Esmeralda je izgledala nervozno i nakon što su ušli unutra.

„Nije naročito velika“, rekla je. „Ali nadam se da vam je dovoljna.“

Kuća je bila i više nego dovoljna. Na prvom spratu nalazili su se kupatilo, dnevna i mala gostinska soba i spavaća soba s balkonom i pogledom na more, a u prizemlju kuhinja, veći dnevni boravak i manji prostor koji

je Avgust odmah odredio za svoju kancelariju. Iako nije bila renovirana u skorije vreme, kuća nije izgledala ni umorno ni staromodno. Međutim, ukus Jansonovih drastično se razlikovao od njegovog. Činilo se da nema nikakve kohezije u izboru nameštaja; stare naslonjače nadmetale su se za prostor sa modernijim stočićima za kafu i policama za knjige, a pod je bio zastrt otrcanim ponjavama. Mesto bi možda bilo šarmantno da nameštaj nije biran tako nasumično.

Esmeralda i Sven z gledali su se nakratko.

„Kuhinja“, podsetio ju je Sven. „Ploča za kuvanje.“

„A, da“, reče Esmeralda.

Užurbano je izašla iz sobe, a Avgust je pomislio da bi verovatno trebalo da pođe za njom.

„Ova je malo sporija od ostalih“, pokazala je na najmanju ringlu na ploči. „Ali, ako je to problem, samo nas obavestite.“

Letimično je pogledala u svog muža, ali Svenovo lice ostalo je prazno.

„Volim da kuvam“, reče Avgust. „Mogu da koristim tri druge ringle.“

Ponovo se osmehnuo, ali Jansonovi i dalje nisu bili spremni da se opuste. Avgust je prešao pogledom preko belih kredenaca i bledeg drvenog poda. Veliki prozori izgledali su kao da su nedavno oprani. Da li nešto propušta? Neki problem za koji samo čekaju da ga otkrije?

Nije tako mislio.

A ukoliko i postoji neki problem, uvek može da ih pozove.

„U redu“, reče Esmeralda. „Verovatno želite da vas ostavimo na miru.“

„Ne oklevajte da nam javite ako nešto iskrсне“, reče Sven. „Iz Kungshamna možemo da stignemo ovde za nekoliko minuta.“

„Ne mogu da zamislim da ovde neću biti srećan“, reče Avgust prateći ih u hodnik.

Esmeralda mu se osmehnula.

„Moram da pitam“, rekla je. „Šta vas je navelo da kupite pogrebno preduzeće i preselite se ovamo? Hoću reći, Kungshamn je daleko od Stokholma – na više načina. Stokholm je veliki grad, a Kungshamn je... pa, znatno manji.“

Iako to nije znala, upravo je odgovorila na svoje pitanje.

Avgustu su se sviđali fizička udaljenost i kontrast između ta dva mesta. Trebala mu je promena, i to brzo. Vikendica ne bi bila dovoljna, sad je to shvatio.

Zato što je upravo prošao kroz najgoru godinu u svom životu.